

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ
DNR-4.730.42.2018.KR

Warszawa, 6 marca 2019 r.

DECYZJA nr DNR-2/ 40 /2019

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego Merk-Pol sp. z o.o. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr DNR-2/325/2018 z dnia 19 grudnia 2018 r. odmawiającej umorzenia kary pieniężnej nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096) w zw. z art. 67b § 1 pkt 2 i art. 67a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm), art. 98 ust. 6 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r. poz. 1398 oraz z 2018 r. poz. 650) i art. 11 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1338), postanawiam utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes UOKiK”, nałożył na Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe „Merk-Pol” sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, zwaną dalej także „stroną postępowania, lub Stroną”, karę pieniężną w wysokości 75.000 zł (słownie: siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych) za wprowadzenie do obrotu zabawki: Lalka 3,5” „Cute Beaut” art. no. MPC, 72125, kod EAN 5900368721256, niezgodnej z wymaganiami dla zabawek określonymi w § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 20 października 2016 r. w sprawie wymagań dla zabawek (Dz. U. poz. 1730) oraz w pkt 3.1.1 i pkt 3.1.2 załącznika nr 1 „WYMAGANIA DLA ZABAWEK 3. Wymagania w zakresie właściwości chemicznych” do ww. rozporządzenia oraz zobowiązał stronę postępowania do uiszczenia powyższej kwoty

w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja określająca wysokość ww. należności pieniężnej stała się ostateczna, a w przypadku złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji utrzymującej w mocy zaskarżoną decyzję. W powyższej decyzji Prezes UOKiK nakazał stronie postępowania wycofanie z obrotu ww. zabawki, jej zniszczenie oraz powiadomienie konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach. Powyższą decyzję doręczono stronie postępowania w dniu 28 maja 2018 r. W dniu 22 czerwca 2018 r. wpłynął do UOKiK wniosek strony postępowania o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją DNR-2/155/2018. Postanowieniem z dnia 13 lipca 2018r. Prezes UOKiK stwierdził uchybienie terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. W związku z powyższym w dniu 11 lipca 2018 r. upłynął termin zapłaty kary pieniężnej.

W dniu 10 sierpnia 2018 r. wpłynął do UOKiK wniosek strony postępowania z dnia 10 sierpnia 2018 r., w którym zwróciła się o udzielenie ulgi w spłacie nałożonej decyzją DNR-2/155/2018 kary pieniężnej poprzez jej umorzenie. Na poparcie swojego wniosku strona postępowania wskazała, że znajduje się od 3 lat w złej sytuacji finansowej, a obecnie brakuje jej środków na pokrycie bieżących wydatków takie jak pensje dla pracowników, czy składki ZUS. Strona postępowania dodała, że od 3 lat odnotowuje straty finansowe z prowadzonej działalności gospodarczej, a obroty w przeciągu ostatnich 4 lat spadły o 70 % i jedynym sposobem na wyjście z powyższej sytuacji jest dalsza redukcja firmy i cięcie kosztów. Wskazała, że nałożenie na nią kary pieniężnej może doprowadzić do upadłości spółki, którą prowadzi od 28 lat. Wraz z wnioskiem strona postępowania przekazała: rachunek zysków i strat za lipiec 2018 r. oraz sprawozdanie finansowe za okres od 1 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2018 r. Pismem z dnia 17 sierpnia 2018 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż wraz z pismem z dnia 10 sierpnia 2018 r. nie okazała wystarczających dokumentów pozwalających na rozpatrzenie złożonego wniosku o zastosowanie ulgi i w związku z powyższym zwrócił się do strony postępowania o przedstawienie dowodów pozwalających na ocenę jej aktualnej sytuacji finansowej oraz udzielenie wszelkich informacji, które uzasadnią złożony przez nią wniosek. Wskazano stronie postępowania jakie należy okazać dowody na powyższą okoliczność, w tym m.in. oświadczenie, w którym będzie podane, na jakich warunkach ulga w spłacie zaległej kary pieniężnej miałyby być udzielona, czy będzie to: ulga nie stanowiąca pomocy publicznej, zgodnie z art. 67b §1pkt1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.), dalej: „Ordynacja podatkowa”, ulga stanowiąca pomoc de minimis, zgodnie z art. 67b § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, ulga stanowiąca pomoc publiczną, zgodnie z art. 67b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej. W dniu 28 sierpnia 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 28 sierpnia 2018 r., w którym zwróciła się ponownie z prośbą o umorzenie kary pieniężnej bądź odstąpienie od niej. Strona postępowania wskazała ponownie, że

znajduje się od 3 lat w trudnej sytuacji finansowej oraz, że właściciele spółki są zatrudnieni na minimalnych stawkach, aby nie obciążać budżetu spółki a także, że zatrudnia obecnie mniej pracowników i pensje wszystkich pracowników są niższe niż 10 lat temu. Pismem z dnia 31 sierpnia 2018 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż nie okazała dokumentów i nie udzieliła informacji wskazanych w piśmie DNR-730-42(25)/18(KK) z dnia 17 sierpnia 2018 r., oraz że okazane przez nią uprzednio dokumenty nie są wystarczające i nie pozwalają na rozpatrzenie złożonego wniosku o zastosowanie ulgi. W związku z powyższym zwrócono się z prośbą o niezwłoczne udzielenie informacji i przekazanie dokumentów wymaganych w piśmie z dnia 17 sierpnia 2018 r. jak również przedłożenie wszelkiej dokumentacji, potwierdzającej uzasadnienie wniosku w celu dokonania przez organ nadzoru rynku pełnej analizy stanu faktycznego. W dniu 31 sierpnia 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 30 sierpnia 2018 r., w którym poinformowała, że sytuacja spółki jest gorsza niż wynika to z wartości podanych w bilansach, gdyż zapasy, tj. wyroby znajdujące się w magazynie, stanowią w dużej części wyroby nietrafione i będzie musiała sprzedać je poniżej kosztów zakupu oraz znaczna część wykazanych w bilansach należności stanowią należności trudne do ściągnięcia, a część z nich jest na etapie spraw sądowych i są nikłe szanse na uzyskanie kwoty widniejącej w bilansie, a w przypadku zobowiązań są to głównie zobowiązania na rzecz kontrahenta z Hongkongu w dolarach amerykańskich (ponad 300000 USD za dostawy z ostatnich lat) zaciągnięte przy kursie dolara na poziomie 3 zł z podpisanymi w banku weksłami i były one przewalutowane na dzień 31 marca 2018 r. po kursie 3,45 zł, a aktualny kurs USD to 3,70 zł i może wzrosnąć w najbliższym czasie, co podniesie koszt spłaty zadłużenia. Poza tym strona postępowania podała, iż przekazuje informacje odnoszące się do bieżącego roku obrotowego, takie jak dane na temat zmiany wartości aktywów trwałych i obrotowych oraz pasywów, wartości przychodu bilansowego, kosztów, zysku bilansowego i straty podatkowej, informacje na temat podjętych działań mających na celu poprawę jej sytuacji finansowej, m.in. zmiana lokalizacji magazynu ze sprzedażą hurtową i wynajęcie lokalu o mniejszym metrażu i niższym czynszu, redukcja etatów, sprzedaż działki w Kwidzynie oraz informacje na temat trudności z jakimi przyjdzie jej zmierzyć się w przyszłym roku (kryzys gospodarczy i demograficzny, spadek popytu na zabawki, malejący rynek zbytu, rosnącą konkurencję, niestabilne kursy walut). Podkreślić przy tym należy, iż strona postępowania podając powyższe dane odniosła się do 2015 r. i 2016 r. (dla przykładu strona postępowania w piśmie wskazała „bieżący rok obrachunkowy, który trwał od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. zamknął się kwotą 8.244.948,73 zł, zarówno po stronie aktywów i pasywów”). Dlatego też Prezes UOKiK nie uznał podanych przez nią informacji jako danych odnoszących się do bieżącego roku obrachunkowego i aktualnej sytuacji finansowej. Wraz z pismem przekazano następujące dokumenty: rachunek zysków i

strat za okres od 1 kwietnia 2018 r. do 31 lipca 2018 r.; bilans za okres od 1 kwietnia 2018 r. do 31 lipca 2018 r.; rachunek zysków i strat za okres od 1 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2018 r.; sprawozdanie finansowe za okres od 1 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2018 r.; rachunek zysków i strat za okres od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r.; sprawozdanie finansowe za okres od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r.; rachunek zysków i strat za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r.; sprawozdanie finansowe za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r.; tablicę amortyzacyjną środków trwałych za 2018/2019 r.; listę wynagrodzeń za m-c sierpień 2018 r.

W dniu 3 września 2018 r. strona postępowania przesłała do UOKiK pismo, do którego załączyła rachunek zysków i strat za sierpień 2018 r. i od kwietnia do sierpnia 2018 r. W dniu 5 września 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 6 września 2018 r., w którym wyjaśniła, że nie złożyła wymaganego oświadczenia, w którym będzie wskazane, na jakich warunkach ulga w spłacie zaległej administracyjnej kary pieniężnej miałyby być udzielona, gdyż po raz pierwszy znajduje się w takiej sytuacji i nie wie z jakiej procedury skorzystać. Ponadto zwróciła się z prośbą o umożliwienie jej ponownego rozpatrzenia sprawy pomimo niezachowania przez nią terminów i umorzenie kary pieniężnej oraz o wskazanie na jakich warunkach może zostać udzielona ulga w spłacie kary pieniężnej.

Pismem z dnia 26 września 2018 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż w przypadku udzielenia jej jako przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą ulgi w wykonywaniu zaległej administracyjnej kary pieniężnej, będzie ona stanowiła pomoc de minimis określoną w art. 67b §1 pkt 2 Ordynacji podatkowej i w związku z powyższym wezwał stronę postępowania do uzupełnienia złożonego wniosku i przedstawienia w wyznaczonym terminie dokumentów wymaganych przy ubieganiu się o udzielenie ulgi w ramach pomocy de minimis, wymienionych w art. 37 ust. 1 pkt 1-2 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. Jednocześnie poinformowano stronę postępowania, iż nie przedłożenie powyższych dokumentów skutkuje tym, że złożonego wniosku nie będzie można zbadać pod kątem dopuszczalności udzielenia pomocy publicznej i poddać ocenie pod kątem zgodności z regulacjami prawnymi wynikającymi z postanowień rozporządzenia Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1. W dniu 4 października 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 4 października 2018 r., w którym zwróciła się z prośbą o ponowne rozpatrzenie sprawy i „*cofnięcie decyzji nakładającej karę w wysokości 75000 zł*” przed wyznaczonym terminem na okazanie dokumentów wymaganych w przypadku udzielenia ulgi w wykonywaniu zaległej administracyjnej kary pieniężnej, która będzie stanowiła pomoc de minimis. Wraz z pismem

przekazano rachunek zysków i strat za okres od 1 września 2018 r. do 30 września 2018 r. oraz za okres od 1 kwietnia 2018 r. do 30 września 2018 r. Pismem z dnia 9 października 2018 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż dzień 10 sierpnia 2018 r., w którym skierowała wniosek o umorzenie kary pieniężnej, nałożonej decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. jest dniem wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie udzielenia ulgi w wykonywaniu zaległej kary pieniężnej i nie przysługuje jej prawo do ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej wydaniem decyzji DNR-2/155/2018. Prezes UOKiK udzielił stronie postępowania obszernych wyjaśnień w powyższej kwestii. W dniu 9 października 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 9 października 2018 r., w którym oświadczyła, że w bieżącym roku nie korzystała z pomocy de minimis. Z pomocy takiej korzystała w 2017 r. i była to pomoc przyznana na umorzenie zaległości podatkowej od nieruchomości za 2015 r. i 2016 r. w kwocie 38299,60 zł + odsetki 3239 zł. Strona postępowania dodała, że nieruchomość tę nabyła od kontrahenta za niezapłacone należności w 2008 r. i w związku ze złą sytuacją finansową dokonała sprzedaży nieruchomości z bardzo dużą stratą w 2017 r. Wraz z pismem strona postępowania przekazała: pierwszą stronę decyzji Burmistrza Miasta Kwidzyna z dnia 24 listopada 2017 r., w której postanowiono m.in. wyrazić zgodę na umorzenie zaległości podatkowej w podatku od nieruchomości za 2015 i 2016 r. w kwocie 38.299, 60 zł wraz z odsetkami za zwłokę w kwocie 3.239,00 zł oraz odmówić umorzenia zaległości podatkowej w podatku od nieruchomości za 2017 r. w kwocie 11.711,00 zł wraz z odsetkami; formularz informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis. Pismem z dnia 22 października 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów powiadomił stronę postępowania o prawie wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie. W dniu 22 listopada 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 22 listopada 2018 r., w którym ponownie wskazała, że jej sytuacja finansowa jest zła i zapłacenie kary w tej wysokości doprowadzi prawdopodobnie do likwidacji firmy. Strona postępowania dodała, że jej sytuacja pogarsza się z miesiąca na miesiąc i jest zmuszona jeszcze w tym roku przeprowadzić radykalną restrukturyzację, żeby uratować pozostałe miejsca pracy. Ponadto strona postępowania nadmieniła, że jej sytuacja finansowa jest dużo gorsza niż wynika to z przekazanych bilansów, gdyż spora część wyrobów znajdująca się w magazynie jest trudno sprzedawalna i będzie zmuszona dokonać ich wyprzedaży z dużą stratą, część należności od kontrahentów została skierowana na drogę sądową, ponieważ nie można było ich wyegzekwować i nie wiadomo, czy uda się je odzyskać oraz większość zobowiązań pochodzi od kontrahenta zagranicznego w dolarach amerykańskich i ze względu na bieżący kurs dolara będzie musiała zapłacić więcej.

Decyzją z 19 grudnia 2018 r. DNR-2/325/2018 Prezes UOKiK odmówił umorzenia kary pieniężnej w wysokości 75.000 zł, stwierdzając na podstawie złożonej przez stronę dokumentacji, że na dzień 31 lipca 2018 r. sytuacja płynnościowa strony postępowania umożliwia zapłacenie kary pieniężnej w pełnej wysokości. W ocenie prezesa UOKiK przedstawiona dokumentacja w kontekście przesłanki ważnego interesu strony postępowania, nie potwierdza występowania ciężkiej sytuacji finansowej oraz że uiszczenie kary pieniężnej wpłynęłoby w sposób znaczący na jej płynność finansową i spowodowałoby powstanie ryzyka dla jej prawnoekonomicznej egzystencji. Prezes UOKiK nie znalazł również przesłanek do uznania, że za umorzeniem nałożonej na Stronę kary pieniężnej przemawia ważny interes publiczny.

Wnioskiem z dnia 4 stycznia 2019 r. (zwanym dalej Wnioskiem) Strona w związku z otrzymaniem decyzji DNR-12/325/2018 zwróciła się „o pomoc w umożliwieniu ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej nałożonej na naszą firmę horrendalnej kary w wysokości 75.000,-zł.”. Powyższy wniosek został doprecyzowany pismem z dnia 9 stycznia 2019 r., w którym Strona wskazała, iż „Niniejszy wniosek stanowi prośbę do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o ponowne rozpatrzenie sprawy i o udzielenie spółce Merk-Pol pomocy *de minimis* w związku z ważnym interesem strony postępowania”, podtrzymując stanowisko, iż zapłacenie nałożonej decyzją DNR-2/155/2018 kary pieniężnej będzie tożsame z jej likwidacją. W ww. wniosku Strona dowodzi, iż:

1. Zachodzi istotny interes strony postępowania, ze względu na ryzyko utraty płynności finansowej w wyniku zapłaty kary, przedstawiając szczegółowo sytuację finansową firmy, na którą składały się:
 - a. analiza finansów Strony za okres od 1 kwietnia 2014 r. wraz z informacją o zobowiązaniach, należnościach, zapasach oraz bieżącym saldem środków finansowych;
 - b. informacja o braku środków na spłatę zobowiązań w wyniku zapłacenia kary, co przełoży się na brak możliwości regulowania należności publicznoprawnych, pracowniczych oraz spowoduje iż wystąpi brak środków na bieżące prowadzenie działalności;
 - c. informacja o rozwiązaniu umowy o pracę z pracownikami – za wyjątkiem Prezesa i wice Prezesa spółki, w związku z nie uzyskaniem oczekiwanych wyników sprzedaży pod koniec 2018 r.;

- d. informacja o podejmowanych przez Stronę działaniach mających na celu ograniczenie kosztów prowadzenia działalności m.in. ograniczenie powierzchni magazynowych, ograniczenie zatrudnienia oraz zamrożenie wynagrodzeń;
2. Sytuacja Strony jest nadzwyczajna i niezależna od jej postępowania, wskazując kontrargumenty do wniosków Prezesa UOKiK odnośnie „nadzwyczajności sytuacji” przedstawionych w uzasadnieniu decyzji DNR-2/325/2018 oraz stwierdzając, iż *„Merk-Pol stara się być gospodarna i stara się ograniczać koszty(...) Prezes UOKiK nie może w związku z tym stwierdzić, że spółka Merk-Pol znalazła się w złej sytuacji finansowej z własnej winy”* wskazując jednocześnie, że na zły stan finansowy Strony wpływ miały m.in. takie czynniki jak pożar w 2007 r. oraz skok kursu dolara w 2009 r., rozwój sieci supermarketów oraz tatory płatnicze. Strona podnosi, że zmianie uległ *„kształt handlu, a nie tak łatwo zmienić profil działalności firmy i dopasować się do zmieniającego się rynku”*. W związku z wszystkimi przedstawionymi we wniosku okolicznościami, Strona wskazując, iż uiszczenie kary pieniężnej nałożonej decyzją NDR-2/155/2018 w całości skutkować będzie utratą płynności finansowej oraz likwidacją prowadzonej działalności, zwraca się o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz udzielenie pomocy de minimis poprzez umorzenie całości nałożonej kary pieniężnej lub alternatywnie w przypadku uznania iż pomoc w takiej wysokości nie może być przyznana, Strona wnosi o umorzenie części kary w wysokości 60.000 zł, która to *kwota „umożliwiłaby spółce Merk-Pol przetrwanie i przynajmniej tymczasowe pozostanie na rynku.”*, stwierdzając jednocześnie, że jest w stanie uiścić karę w wysokości 15.000 zł, która *„w przeciwieństwie do kary 75.000 zł nie byłaby jednoznaczna z likwidacją spółki Merk-Pol”*. Do Wniosku załączono 9 załączników na dowód przywołanych w nim okoliczności.

Pismem z dnia 23 stycznia 2019 r. Prezes UOKiK poinformował Stronę, iż toczy się postępowanie zainicjowane Wnioskiem, pouczył Stronę o treści art. 10, 41, 73 i 75 K.p.a. oraz wezwał Stronę do wskazania, czy aktualne zostają ustalenia odnośnie uzyskanej dotychczas pomocy de minimis tj. czy Stronie w toku postępowania nie przyznano kolejnej pomocy de minimis.

Pismem z 4 lutego 2019 r. Strona oświadczyła, że pomoc udzielone przez Burmistrza miasta Kwidzyna jest jedyną uzyskaną pomocą de minimis. Ponadto strona nadesłała rachunek zysków i strat za miesiąc styczeń oraz informację o zamiarze ogłoszenia upadłości likwidacyjnej przez jednego z jej dłużników.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Decyzja nr DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. zakończyła postępowanie administracyjne wszczęte w wyniku kontroli wszczętej 4 października 2017 r. na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r. poz. 1398). Przedmiotowa ustawa została znowelizowana ustawą z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1338), która weszła w życie i wprowadziła zmiany od dnia 19 lipca 2018 r. Zgodnie z art. 11 ustawy zmieniającej, postępowania prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych, prowadzi się nadal na ich podstawie, jeżeli te postępowania zostały wszczęte w wyniku kontroli wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. W związku z powyższym, Prezes UOKiK procedował w niniejszej sprawie z uwzględnieniem przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, w brzmieniu obowiązującym do 19 lipca 2018 r., zgodnie z którym przepis art. 98 ust. 6 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, że do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ordynacja podatkowa.

Natomiast, stosownie do art. 127 § 3 K.p.a., od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane Wnioskiem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego Merk-Pol sp. z o.o. złożonym w kancelarii Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 4 stycznia 2019 r. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. 14 - dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (Zaskarżona Decyzja została bowiem doręczona podmiotowi biorącemu udział w postępowaniu w dniu 27 grudnia 2018 r.). Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do ponownego rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej Zaskarżoną Decyzją i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Zgodnie z poglądem ugruntowanym w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym, istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, a nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej

instancji, czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art.138 Nb 1, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej „NSA”] z dnia 9.10.1992 r., V S.A. 137/92; opubl. ONSA z. 1/1992, poz. 22). Organ jest zobowiązany zatem do ponownego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Tak kształtowany zakres postępowania odwoławczego jest wyrazem realizacji wynikającej z art. 15 K.p.a. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, zgodnie z którą obywatel ma prawo do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jego sprawy przez kompetentny organ władzy państwowej (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, KPA Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art. 15 Nb 1). Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zatem zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu I instancji na organ II instancji. W odmienny sposób gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy administracyjnej realizowane jest w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 K.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania merytorycznego w tej samej sprawie, do którego odpowiednio należy stosować przepisy K.p.a. dotyczące odwołań. Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 K.p.a. (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. Akt I SA 1543/99, LEX nr 57182, i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00, LEX nr 81760). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07, LEX nr 338253). Zgodnie z art. 138 § 1 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę

decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc po uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. VII SA/Wa 504/08, LEX nr 508489). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe Merk-Pol sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie wprowadziło do obrotu Wyrób – Lalka 3,5” „Cute Beaut” art. No. MPC, 72125, kod EAN 590036872721256. Decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nałożył na Stronę karę pieniężną w wysokości 75.000 zł. Strona nie wniosła skutecznie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją. Zatem decyzja DNR-2/155/2018 stała się ostateczna i prawomocna.

Pod pojęciem podatków, w myśl art. 3 pkt 3 lit. c) Ordynacji podatkowej, rozumie się również m.in. niepodatkowe należności budżetowe. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK są niepodatkowymi należnościami budżetowymi. Pojęcie niepodatkowych należności budżetowych jest zgodnie z art. 3 pkt 8 Ordynacji podatkowej rozumiane jako niebędące podatkami i opłatami należności stanowiące dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych. Natomiast zgodnie z art. 51 § 1 Ordynacji podatkowej zaległością podatkową jest podatek niezapłacony w terminie płatności.

Zgodnie z art. 189j § 1 Kpa, zaległą administracyjną karą pieniężną jest kara niezapłacona w terminie. W przedmiotowej sprawie termin zapłaty przez stronę postępowania kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa UOKiK decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. upłynął w dniu 11 lipca 2018 r., zatem w dacie złożenia przez stronę postępowania wniosku o udzielenie ulgi w I instancji, tj. 10 sierpnia 2018 r. kara pieniężna stanowiła zaległość.

Skoro zatem niezapłacone niepodatkowe należności budżetowe są podatkiem nie zapłaconym w terminie, a kara pieniężna nałożona decyzją DNR-2/155/2018 nie została zapłacona w terminie,

to biorąc pod uwagę iż jest podatkiem i jest zaległa, uznać należy iż stanowi ona zaległość podatkową.

Zgodnie z art. 67b § 1 Ordynacji podatkowej organ podatkowy na wniosek podatnika prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, określonych w art. 67a:

- 1) które nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) które stanowią pomoc de minimis - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;
- 3) które stanowią pomoc publiczną określoną w tym przepisie.

Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe „Merk-Pol” sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, z późn. zm.), który prowadzi działalność gospodarczą o której mowa w art. 3 ww. ustawy. Kara pieniężna została nałożona na ww. przedsiębiorcę decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Jak zostało ustalone w toku prowadzonego przez Prezesa UOKiK postępowania administracyjnego DNR-730-42/18(KK), ww. przedsiębiorca nie dopełnił obowiązków wynikających z ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, tj. jako importer wprowadził do obrotu wyrób niezgodny z wymaganiami. Według art. 88 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku importer, który wprowadza do obrotu lub oddaje do użytku wyrób niezgodny z wymaganiami, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100000 zł. Z wykładni przytoczonych powyżej przepisów Ordynacji podatkowej wynika, że w przypadku gdy o udzielenie ulgi w spłacie zobowiązań wnosi przedsiębiorca, zaś będąca przedmiotem wniosku o udzielenie ulgi zaległa kara pieniężna pozostaje w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, materialnoprawną podstawą rozpatrzenia wniosku jest art. 67b § 1 pkt 1-3 Ordynacji podatkowej, a norma zawarta w art. 67a ww. ustawy znajduje w tym przypadku zastosowanie jedynie w zakresie przewidzianych w tym przepisie rodzajów ulg w spłacie zobowiązań. Powyższy pogląd prezentowany jest w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (vide: wyroki z dnia 4 listopada 2015 r. II FSK 2396/13 i II FSK 2395/13, wyrok z dnia 21 kwietnia 2017 r. II FSK 805/15, wyrok z dnia 9 sierpnia 2016 r. II FSK 1975/14), jak również w orzecznictwie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (vide: wyrok z dnia 2 sierpnia 2016 r. I SA/Gł 164/16). Zatem, w świetle orzecznictwa sądowo administracyjnego organ otrzymawszy wniosek przedsiębiorcy o udzielenie ulgi powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy spełnione są przesłanki do przyznania ulgi w spłacie

zaległej administracyjnej kary pieniężnej, w świetle art. 67b § 1 Ordynacji podatkowej, uwzględniając uregulowania wspólnotowe dotyczące pomocy przedsiębiorcom, a więc dopuszczalność pomocy i jej wymogi, a w drugiej kolejności, gdy wniosek spełnia wymogi, organ powinien poddać go ocenie pod kątem kryteriów, o których mowa w art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, a więc ocenić, czy za przyznaniem pomocy przemawia ważny interes podatnika lub interes publiczny (vide: wyrok z dnia 13 września 2018 r. I SA/Sz 395/18). W związku z powyższym dokonując ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej wydaniem Zaskarżonej decyzji, Prezes UOKiK ponownie w pierwszej kolejności podjął czynności mające na celu ustalenie, czy wnioskowana ulga będzie stanowiła pomoc publiczną, czy też nie. Udzielanie ulg w spłacie zobowiązań jest co do zasady traktowane jako jedna z form pomocy udzielanej przez państwo. Pomoc ta jest dopuszczalna tylko w ściśle określonych sytuacjach, a organ udzielając ulgi podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą jest obowiązany zastosować zarówno przepisy krajowe, jak i unijne. Problematyka udzielania pomocy publicznej uregulowana jest w przepisach ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, jednakże zarówno powyższa ustawa, jak i Ordynacja podatkowa nie definiują pojęcia pomocy publicznej. Stosownie do treści art. 1 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, pomoc państwa musi spełniać warunki opisane w art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (poprzednio art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską). Zgodnie z art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1), wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że za pomoc publiczną należy uznać takie ulgi i zwolnienia podatkowe, które spełniają kumulatywnie następujące warunki: są udzielane przez państwo lub ze środków publicznych, uprzywilejowują tylko niektórych przedsiębiorców lub produkcję tylko niektórych towarów, przynoszą przedsiębiorcy określone korzyści oraz wywierają wpływ na handel wewnętrzny Unii Europejskiej. Pomoc niewpływająca negatywnie na konkurencję nie podlega zakazowi i musi być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem.

Odrębną kategorią pomocy publicznej jest pomoc de minimis, która regulowana jest rozporządzeniem Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1), dalej: „rozporządzenie 1407/2013”. Jest to

odrębna kategoria pomocy publicznej, gdyż nie spełnia wszystkich przesłanek art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej - ze względu na małą wartość nie powoduje zakłócenia konkurencji w wymiarze unijnym i nie podlega notyfikacji. Ulgę nie stanowiącą pomocy publicznej będzie stanowiła np. ulga, o którą występuje przedsiębiorca, a otrzymane przysporzenie przeznaczy na potrzeby osobiste.

Strona postępowania jest osobą prawną i prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w niniejszej sprawie nie jest zatem możliwe uznanie, iż uzyskana pomoc zostanie przeznaczona na potrzeby osobiste. Przesłanka przeznaczenia uzyskanej pomocy na „potrzeby osobiste” ze względu na swój charakter może wystąpić bowiem jedynie w przypadku spraw, w których pomoc przyznana zostanie osobie fizycznej. Zatem ponieważ wniosek o udzielenie ulgi w sprawie zaległej kary pieniężnej pozostaje w związku z prowadzoną przez stronę postępowania działalnością gospodarczą, Prezes UOKiK uznał, że nie można uznać ewentualnie przyznanej ulgi za ulgę niestanowiącą pomocy publicznej. Prezes UOKiK nie znalazł również innych przesłanek, aby uznać że wniosek Strony nie dotyczy pomocy de minimis.

Dokonując ustaleń w kwestii charakteru prowadzonej przez stronę postępowania działalności gospodarczej, miejsca siedziby i obszaru prowadzonej działalności Prezes UOKiK w przedmiotowej sprawie stwierdził, iż siedziba i adres strony postępowania to: ul. Bychowska 2A, 04-523 Warszawa, strona postępowania prowadziła działalność gospodarczą w zakresie udostępnienia na rynku zabawki: Lalka 3,5” „Cute Beaut” art. no. MPC, 72125, kod EAN 5900368721256. Przedstawiona przez Stronę lista dystrybutorów wskazuje, że ww. Wyrób był udostępniony na terenie kraju i jej podstawowymi odbiorcami są podmioty krajowe, nie ma powiązań z podmiotami zagranicznymi. Powyższe przesłanki przemawiają za tym, iż w danym przypadku strona postępowania występuje o udzielenie ulgi stanowiącej pomoc publiczną.

W ocenie Prezesa UOKiK umorzenie kary pieniężnej stanowi bez wątpienia pomoc udzieloną przez państwo członkowskie ze środków państwowych, gdyż organ przyznaje podmiotowi korzyści polegające na odstąpieniu od dochodzenia należnej wierzytelności stanowiącej dochód budżetu państwa. Ponadto spełniony jest również warunek groźby zakłócenia konkurencji i wpływania na wymianę handlową, gdyż udzielenie ulgi w formie umorzenia kary pieniężnej stawia stronę postępowania w sytuacji korzystniejszej niż sytuacja podmiotów, które dokonują zapłaty kar pieniężnych. Każdy podmiot gospodarczy prowadzący działalność gospodarczą, który działa na wolnym rynku i potencjalnie napotyka konkurencję ze strony podmiotów z innych państw członkowskich, jeśli otrzymuje pomoc ze strony państwa, staje się z zasady beneficjentem pomocy publicznej. Podkreślić przy tym należy, iż w świetle orzecznictwa

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wystarczającym jest, aby pomoc udzielona podmiotowi działającemu na rynku krajowym mogła skutkować pogorszeniem sytuacji konkurentów bądź (potencjalnie) trudnościami dla przedsiębiorców, którzy zechcą wejść na rynek i nie ma przy tym znaczenia, czy działalność przedsiębiorcy ma tylko lokalny, czy regionalny charakter (orzeczenie C-280/00 w sprawie Altmark), jak również zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wystarczy, że adresat pomocy konkuruje na rynku otwartym dla konkurencji z innymi przedsiębiorstwami, aby zaistniało ryzyko zakłócenia konkurencji wskutek wprowadzenia środków pomocy (sprawa T-214/95 Het Vlaamse Gewset przeciwko Komisji Europejskiej).

Z kolei wpływ na handel wewnętrzny ma miejsce wtedy gdy beneficjent pomocy prowadzi działalność na rynku otwartym na wewnętrzną wymianę handlową. Wskazać należy, iż w przypadku strony postępowania ustalono, iż dostarczyła ona zabawki odbiorcom na terenie całego kraju, zatem nie można stwierdzić, iż prowadzona przez nią działalność ma charakter lokalny, czy też atrakcyjność oferowanego przez nią wyrobu do sprzedaży jest ograniczona do określonego obszaru geograficznego i wyrób ten nie budziłby zainteresowania odbiorców z innych państw członkowskich, co prowadzi z kolei do uznania, iż nie występuje wpływ na handel wewnętrzny. Kluczowe znaczenie w powyższej sprawie ma to, iż w przypadku ulgi w spłacie należności publicznoprawnej mogłaby ona nie stanowić pomocy publicznej wyłącznie w sytuacji, jeżeli udzielenie tej ulgi nie stanowiłoby korzyści dla przedsiębiorcy, której nie byłby w stanie uzyskać na warunkach rynkowych. W tym celu przeprowadza się tzw. test prywatnego wierzyciela. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (orzeczenie C-525/04) test prywatnego wierzyciela polega na porównaniu zachowania wierzyciela dysponującego środkami publicznymi z zachowaniem hipotetycznego wierzyciela prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Przyjmuje się, iż hipotetyczny wierzyciel prywatny działa racjonalnie i maksymalizuje swój zysk. Hipotetyczny wierzyciel prywatny nie wyraziłby zgody na odstąpienie od części przysługującej mu wierzytelności, jeżeli prowadziłoby to do uzyskania spłaty wierzytelności w mniejszej kwocie lub późniejszym terminie, niż miałyby to miejsce w wyniku przymusowego dochodzenia należności, np. w wyniku postępowania upadłościowego zmierzającego do likwidacji dłużnika. Z powyższego wynika, że brak jest możliwości spełnienia testu prywatnego wierzyciela w przypadku umorzenia całości zaległości, brak jest bowiem możliwości wykazania, że takie działanie byłoby korzystniejsze dla organu z punktu widzenia wysokości odzyskanej zaległości. Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK stwierdził, iż wnioskowana ulga spełnia przesłanki uznania jej za pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zważywszy na to, iż w przedmiotowej sprawie mowa jest o udzieleniu ulgi w niewielkim rozmiarze, która w niewielkim stopniu grozi

zakłóceniem konkurencji, negatywnie rzutującym na wymianę handlową w ramach Unii Europejskiej i w związku z powyższym może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, jak również z wniosku strony postępowania nie wynika, żeby wnioskowała o przyznanie ulgi, która stanowiłaby pomoc publiczną, o której mowa w art. 67b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, Prezes UOKiK uznał, iż wnioskowana ulga będzie stanowiła pomoc de minimis w rozumieniu art. 67b § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej.

Zgodnie z art. 2 pkt 10 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej przez pomoc de minimis należy rozumieć, inną niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie, pomoc spełniającą przesłanki określone we właściwych przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy de minimis innej niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie. Na podstawie rozporządzenia 1407/2013 uznaje się, że pomoc de minimis, czyli pomoc przyznana jednemu przedsiębiorstwu w danym okresie, która nie przekracza pewnej określonej kwoty, nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i w związku z tym nie podlega procedurze zgłoszenia; określony w rozporządzeniu pułap jest niezbędny w celu zapewnienia, by każdy środek wchodzący w zakres rozporządzenia można było uznać za niewywierający wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, niezakłócający konkurencji ani niegrozący jej zakłóceniem; do celów reguł konkurencji określonych w Traktacie przedsiębiorstwem jest każda jednostka wykonująca działalność gospodarczą niezależnie od jej formy prawnej i sposobu finansowania. W świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej działalność gospodarcza to każda działalność polegająca na oferowaniu towarów lub usług na danym rynku (C-35/96 Komisja Europejska przeciwko Włochom).

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, iż pomoc de minimis może zostać udzielona wyłącznie w sytuacji, jeżeli spełnione są przesłanki jej zgodności określone w rozporządzeniu 1407/2013, tj. konieczne jest łączne spełnienie następujących warunków:

- 1) forma udzielonej pomocy musi być przejrzysta, tj. możliwe jest dokładne obliczenie z góry wartości pomocy bez konieczności przeprowadzenia oceny ryzyka,
- 2) przedsiębiorstwo nie prowadzi działalności w sektorze rybołówstwa, akwakultury, produkcji podstawowej produktów rolnych, a także pomoc nie jest przyznawana na działalność związaną z wywozem za granicę lub uwarunkowana pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do zagranicznych,
- 3) całkowita kwota pomocy de minimis przyznana przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorcy (z wszelkich źródeł) w okresie trzech lat podatkowych nie może przekroczyć 200000 EUR.

Zgodnie z art. 2 pkt 16 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej przez beneficjenta pomocy należy rozumieć podmiot prowadzący działalność gospodarczą, w tym podmiot prowadzący działalność w zakresie rolnictwa lub rybołówstwa, bez względu na formę organizacyjno-prawną oraz sposób finansowania, który otrzymał pomoc publiczną. Przepis art. 3 pkt 9 Ordynacji podatkowej określa, że przez działalność gospodarczą rozumie się każdą działalność zarobkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U.poz.646), w tym wykonywanie wolnego zawodu, a także każdą inną działalność zarobkową wykonywaną we własnym imieniu i na własny lub cudzy rachunek, nawet gdy inne ustawy nie zaliczają tej działalności do działalności gospodarczej lub osoby wykonującej taką działalność - do przedsiębiorców.

Z przedstawionych przez stronę postępowania informacji wynika, iż dominującym profilem jej działalności jest sprzedaż hurtowa niewyspecjalizowana (klasa PKD 46.90). Jednocześnie strona postępowania oświadczyła, iż nie prowadzi działalności wykluczonej z możliwości uzyskania pomocy de minimis. W związku z powyższym, przyjmuje się, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą wyłączenia, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a–e rozporządzenia 1407/2013, tj. strona postępowania nie prowadzi działalności gospodarczej w sektorach wyłączonych ze stosowania tego rozporządzenia. W przypadku umorzenia zaległości z tytułu administracyjnej kary pieniężnej wartość pomocy (ekwiwalent dotacji brutto), zgodnie z § 4 pkt 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania wartości pomocy publicznej udzielonej w różnych formach (Dz. U. z 2018 r. poz. 461), jest równa kwocie umorzenia. W związku z powyższym i w świetle art. 67 a § 2 Ordynacji podatkowej umorzeniu podlegałyby zaległa kara pieniężna w wysokości 75.000 zł wraz z należnymi odsetkami.

Wraz z przekazanymi w toku postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK w I instancji dokumentami wymaganymi przy ubieganiu się o pomoc de minimis, strona postępowania przedstawiła oświadczenie, w którym wskazała, iż w 2018 r. nie korzystała z pomocy de minimis, a pomoc w formie umorzenia zaległości podatkowej w kwocie 38.299,60 zł wraz z odsetkami w kwocie 3.239,00 zł oraz rozłożenia na raty zaległości podatkowej w kwocie 11.711,00 zł wraz z odsetkami w kwocie 521,00 zł otrzymała jedynie w 2017 r. Niemniej jednak z ustaleń Prezesa UOKiK w oparciu o sprawozdania podmiotów udzielających pomocy, przekazywanych na podstawie art. 32 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej wynika, iż w dniu 24 czerwca 2016 r. strona postępowania otrzymała pomoc w formie odroczenia terminu płatności zaległości podatkowej (podmiotem udzielającym pomocy był Burmistrz Miasta Kwidzyna) w kwotach: 16.394,00 zł i 11.866,00 zł. W toku niniejszego postępowania Strona oświadczyła, iż w okresie od zakończenia postępowania prowadzonego

w I instancji nie uzyskała dalszej pomocy publicznej, zatem w przeciągu ostatnich lat podatkowych strona postępowania otrzymała pomoc de minimis w łącznej wysokości 41.844,57 zł, tj. 9.932,83 euro. Jednocześnie strona postępowania oświadczyła, że nie jest przedsiębiorstwem powiązaniem. Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, iż w przypadku umorzenia stronie postępowania zaległej kary pieniężnej nie doszłoby do przekroczenia limitu, o którym mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia 1407/2013. Zatem biorąc pod uwagę, iż strona postępowania nie prowadzi działalności w sektorach wyłączonych z możliwości uzyskania wsparcia w ramach pomocy de minimis, a wartość pomocy brutto łącznie z wartością innej pomocy de minimis otrzymanej przez stronę postępowania w okresie trzech ostatnich lat podatkowych nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość 200.000 euro, Prezes UOKiK stwierdza zgodność ewentualnego wsparcia z przepisami rozporządzenia 1407/2013. Strona na żadnym etapie postępowania nie kwestionowała ustalenia, że pomoc w sprawie udzielenia której toczyło się niniejsze postępowanie stanowiłaby pomoc de minimis.

Niniejsze postępowanie zostało zainicjowane wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji DNR-2/325/2018, na mocy której Prezes UOKiK odmówił umorzenia niezapłaconej przez Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe Merk-Pol sp. z o.o. kary pieniężnej w wysokości 75.000 zł. Rozpatrując ponownie sprawę, Prezes UOKiK był zobowiązany do dokonania ponownej oceny przesłanek określonych w art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, przesłanki „ważnego interesu strony postępowania” oraz „ważnego interesu publicznego”. W przypadku, w którym Prezes UOKiK doszedłby do wniosku iż zachodzi którakolwiek z ww. przesłanek, Prezes UOKiK był uprawniony, ale nie zobowiązany do umorzenia wskazanej wcześniej należności.

Określona w 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej instytucja umorzenia należności budżetowych w trybie indywidualnej decyzji organu opiera się na uznaniu administracyjnym. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w doktrynie i orzecznictwie, zgodnie z którym przyjmuje się, iż decyzja dotycząca ulgi w spłacie należności ma charakter uznaniowy, co oznacza, że organ administracyjny, przy ustalonym stanie faktycznym ma możliwość wyboru negatywnego lub pozytywnego dla strony sposobu rozstrzygnięcia jej wniosku. Organ ten może – ale nie musi – zastosować ulgę, przy czym nawet stwierdzenie istnienia w sprawie ustawowych przesłanek nie obliguje go do zastosowania ulgi, jaką jest np. umorzenie zaległości. Zatem ustalenie, że istnieją kryteria, o których mowa w art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej (określone jako ważny interes strony postępowania lub interes publiczny), które uzasadniałyby ewentualne umorzenie zaległej administracyjnej kary pieniężnej, stanowi konieczną przesłankę do rozważenia możliwości umorzenia zaległości, nie powoduje jednakże powstania obowiązku jej udzielenia i wydania przez organ decyzji pozytywnej dla strony postępowania.

Kryteria „ważnego interesu strony postępowania” lub „ważnego interesu publicznego” to pojęcia nieostre, co oznacza, że ich treść musi być ustalona w konkretnej sprawie. Dla organu oznacza to, że w każdej rozpatrywanej sprawie musi on ustalić i ocenić na czym polega ważny interes strony postępowania oraz interes publiczny, w oparciu o kryteria, które są zgodne z aprobowaną powszechnie hierarchią wartości. Skoro ocena „ważnego interesu strony postępowania” musi być dokonana w oparciu o obiektywne kryteria, to subiektywne przeświadczenie strony postępowania o istnieniu ważnego interesu i o potrzebie umorzenia zaległości, nie może o tym decydować. Kryterium „ważnego interesu strony postępowania” wymaga wykazania konkretnych okoliczności, które są wyjątkowe, niezależne od sposobu postępowania strony postępowania (np. klęski żywiołowe, zdarzenia losowe) i jednocześnie uniemożliwiają jej wywiązanie się z ciążących na niej obowiązków. Jednakże, przy ocenie, czy wystąpiła przesłanka „ważnego interesu strony postępowania” pozwalająca na całkowite umorzenie zaległości organ nie ogranicza się jedynie do sytuacji nadzwyczajnych, wyjątkowych zdarzeń losowych, nie pomija bowiem przy tym też normalnej sytuacji ekonomicznej wnioskodawcy. Z kolei kryterium „ważnego interesu publicznego” oznacza respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, równość traktowania osób w podobnej sytuacji, czyli realizację zobowiązań, zaufanie do organu władzy (vide: wyrok NSA z dnia 7 marca 2001 r. SA/Sz 2125/99, wyrok WSA z dnia 28 września 2017 r. III SA/WA 3152/16, wyrok WSA z dnia 2 lutego 2018 r. I SA/Po 1042/17). W tak pojmowanym interesie publicznym mieści się dążenie do sytuacji, w której strona reguluje swoje zobowiązania w całości i terminowo oraz dbałość o interes Skarbu Państwa (vide: wyrok WSA z dnia 28 listopada 2017 r. VII SA/Wa 103/17).

Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe Merk-Pol sp. z o.o. wniosła o umorzenie kary pieniężnej, ze względu na ważny interes strony postępowania, który może stanowić przesłankę do umorzenia nałożonej przez Prezesa UOKiK administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej.

Strona podniosła w niniejszej sprawie, że od co najmniej kilku lat znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. Na skutek pogorszenia się stanu finansów strony postępowania nastąpiła wymuszona sytuacją redukcja etatów – ostatecznie w toku niniejszego postępowania Strona wypowiedziała umowy o pracę wszystkim zatrudnionym pracownikom poza zarządem spółki - i nie ma możliwości uregulowania zaległości pieniężnej. W postępowaniu zainicjowanym Wnioskiem Strona wskazała, że jej kłopoty finansowe mają swoje korzenie jeszcze w 2007 r. – „w związku z pożarem”, a następnie w związku ze znacznym wzrostem kursu dolara amerykańskiego, a uiszczenie przez nią kary pieniężnej w wysokości 75.000 zł mogłoby doprowadzić do likwidacji prowadzonej działalności gospodarczej. W świetle powyższych argumentów Prezes UOKiK

przyjął, iż ocena zasadności umorzenia kary pieniężnej, ze względu na ważny interes strony postępowania będzie w niniejszym przypadku zależeć w głównej mierze od oceny, czy strona postępowania jest w stanie zapłacić karę pieniężną nie ryzykując przy tym utraty płynności finansowej (rozumianej jako zdolność przedsiębiorstwa do wywiązywania się ze swoich zobowiązań). Biorąc pod uwagę, iż co do zasady utrata płynności finansowej stanowi bezpośrednio zagrożenie dla dalszego bytu podmiotu gospodarczego, organ uznał, iż powyższy wskaźnik jest istotny dla kryterium ważnego interesu wnioskodawcy.

Na podstawie przedłożonej z wnioskiem z 10 sierpnia 2018 r. oraz nadesłanej w toku postępowania zakończonego decyzją DNR-2/325/2018 dokumentacji, w tym sprawozdań finansowych i bilansu oraz rachunków zysków i strat, Prezes UOKiK dokonał analizy sytuacji finansowej strony postępowania. W wyniku przeprowadzonej analizy stwierdził, że:

1) zadłużenie strony postępowania na dzień 31 lipca 2018 r. było wysokie – udział długu w pasywach strony postępowania wynosił 75,1%, a powyższy dług w 51,1% stanowiły zobowiązania krótkoterminowe, których terminowa obsługa wymaga adekwatnej (krótkoterminowej) płynności finansowej,

2) strona postępowania na dzień 31 lipca 2018 r. posiadała inwestycje krótkoterminowe (w całości były to środki pieniężne) w wysokości 250.100,00 zł, co przy ówczesnej wielkości jej zobowiązań krótkoterminowych (ok. 1.239.000,00 zł) wskazywało, iż posiadała adekwatną płynność finansową I stopnia (wartość wskaźnika: 0,22; wartość „bezpieczna”: 0,2),

3) strona postępowania na dzień 31 lipca 2018 r. posiadała aktywa płynne w wysokości 1.788.000,00 zł, co przy ówczesnej wielkości jej zobowiązań krótkoterminowych (ok. 1.239.000,00 zł) wskazywało, iż posiadała bardzo wysoką płynność finansową II stopnia (wartość wskaźnika: 1,44; wartość „bezpieczna”: ok. 1,0).

Na podstawie powyższych danych Prezes UOKiK stwierdził, iż na dzień 31 lipca 2018 r. sytuacja płynnościowa strony postępowania umożliwia zapłacenie kary pieniężnej w pełnej wysokości.

Strona wykazywała, iż jej sytuacja finansowa jest dużo gorsza niż wynika to z przekazanych bilansów, gdyż zapasy magazynowe stanowią wyroby trudno sprzedawalne, które Strona będzie zmuszona sprzedać z dużą stratą. Ponadto Strona wykazała, że posiada wierzytelności u kontrahentów, które nie zostaną zapłacone w terminie lub których egzekucję strona skierowała na drogę sądową, a także takie które są regulowane w wielu niskich ratach lub których dalszy los nie jest jej jeszcze do końca znany, albowiem kontrahent poinformował o zamiarze wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości likwidacyjnej. Strona wskazała też, że głównym wierzycielem spółki jest przedsiębiorca z siedzibą w Hong Kongu,

z którym rozrachunki prowadzone są w USD. W składanych w sprawie wyjaśnieniach Strona wskazała, że ze względu na bieżący kurs dolara wysokość jej długu w USD na dzień 31.01.2019 r. wzrosła w porównaniu ze stanem na dzień 31.03.2018 r. o 54.706,00 zł.

Na podstawie przekazanych dokumentów i wyjaśnień w toku niniejszego postępowania zainicjowanego Wnioskiem, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy bilansu w oparciu o najbardziej aktualne dane załączone i zawarte w pismach z 9 stycznia i 4 lutego 2019 r. W jej wyniku doszedł do następujących wniosków:

- zadłużenie strony postępowania na dzień 31 stycznia 2019 r. było wysokie - udział długu w pasywach Spółki wynosił 77,6%. Powyższy dług w 53,2% stanowiły zobowiązania krótkoterminowe, których terminowa obsługa wymaga adekwatnej (krótkoterminowej) płynności finansowej.
- Strona na dzień 31 stycznia 2019 r. posiadała inwestycje krótkoterminowe (w całości były to środki pieniężne) w wysokości 61.600 zł, co przy ówczesnej wielkości jej zobowiązań krótkoterminowych (ok. 1.169.900 zł) wskazuje, iż posiadała bardzo niską płynność finansową I stopnia (wartość wskaźnika: 0,0526; wartość „bezpieczna”: ok. 0,2).
- Strona na dzień 31 stycznia 2019 r. posiadała aktywa płynne w wysokości 1.474.200 zł, co przy ówczesnej wielkości jej zobowiązań krótkoterminowych (ok. 1.169.900 zł) wskazuje, iż posiadała adekwatną płynność finansową II stopnia (wartość wskaźnika: 1,26; wartość „bezpieczna”: ok. 1,0).

Na podstawie powyższych wniosków należy stwierdzić, iż na dzień 31 stycznia 2019 r. sytuacja płynnościowa Strony była istotnie gorsza od sytuacji na dzień 31 lipca 2018 r. W szczególności, Strona zanotowała spadek wartości wskaźnika płynności I stopnia z 0,22 do ok. 0,05 oraz spadek wartości wskaźnika płynności II stopnia z 1,44 do ok. 1,26, przy czym pierwszy z ww. wskaźników jest bardziej istotny dla oceny potencjalnego wpływu jednorazowego (natychmiastowego) zapłacenia kary w pełnej wysokości na kondycję finansową Strony. Przed wszystkim jednak, biorąc pod uwagę, iż wysokość kary (75.000,00 zł) przekracza ilość aktualnie dostępnych środków pieniężnych (61.600,00 zł), Strona nie byłaby w stanie zapłacić kary jednorazowo bez odraczania powyższej płatności do czasu pozyskania dodatkowych środków. Należy zaznaczyć, iż z analizy rachunków zysków i strat załączonych do akt sprawy wynika, że Strona od co najmniej pół roku co miesiąc notuje stratę księgową w wysokości od kilkunastu do kilkudziesięciu tysięcy złotych, co wskazuje na prawdopodobny brak możliwości sfinansowania kary zyskiem z bieżącej działalności. Oznacza to, że w tym celu musiałyby zaciągnąć dodatkowe zobowiązania wobec podmiotów trzecich lub opóźnić uregulowanie części zobowiązań, które już posiada. Fakt zalegania przez nią z bieżącymi płatnościami wskazuje na możliwość istnienia

realnych problemów płynnościowych, w świetle których ewentualna próba wyegzekwowania natychmiastowej zapłaty kary w wysokości 75.000 zł jawiłaby się jako nieadekwatna do bieżącej sytuacji finansowej podmiotu. Jednocześnie w wyniku analizy przedstawionych dokumentów finansowych Prezes UOKiK stwierdził, że obecna kondycja finansowa Strony pozwala na spłatę nałożonej decyzją NDR-2/155/2018 kary pieniężnej w co najmniej dwunastu ratach. Schemat spłaty oparty na takim założeniu mógłby umożliwić spłatę należności bez dodatkowego pogarszania aktualnej, relatywnie słabej kondycji finansowej spółki.

W świetle orzecznictwa sądowno-administracyjnego obok oceny sytuacji finansowej strony postępowania ważnym kryterium oceny w sprawach dot. udzielenia ulg, a w szczególności ulgi w postaci umorzenia zaległości ma sposób powstania tych zaległości i towarzyszące temu okoliczności (vide: wyrok WSA z dnia 12 kwietnia 2018 r. III SA/Po 915/17, wyrok WSA z dnia 27 kwietnia 2018 r. I SA/Po 1137/17). W orzecznictwie wskazuje się bowiem, że z uwagi na fakt, iż umorzenie jest szczególną formą ulgi, powodującą całkowitą rezygnację z należnych Skarbowi Państwa wpływów, spośród okoliczności analizowanych w ramach zaistnienia przesłanki ważnego interesu wnioskodawcy jest miejsce na ocenę, czy na okoliczności powodujące powstanie zaległości miał wpływ i mógł temu zapobiec, czy też spowodowane one zostały czynnikami niezależnymi od jego działania.

Jak wynika z ustaleń Prezesa UOKiK Strona od wielu lat zajmuje się profesjonalnie importem i sprzedażą wyrobów m.in. zabawek. co oznacza, że użytkownicy mają prawo oczekiwać, iż wprowadzane przez tego przedsiębiorcę na rynek zabawki będą spełniały stosowne wymagania. Z orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany – nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie – powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98, Lex nr 47129). Nałożona na Stronę administracyjna kara pieniężna jest skutkiem wprowadzenia do obrotu zabawek nie spełniających wymagań. Sankcja ta, jest zatem wynikiem zaniedbań Strony związanych z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, bowiem jednym z obowiązków importera, zgodnie z art. 16 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku jest wprowadzać do obrotu wyłącznie wyroby, które spełniają wymagania.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż ustawodawca nie sankcjonuje bezwzględnie podmiotów, które naruszyły ustawę o systemach oceny zgodności, lecz umożliwia podjęcie działań, które zobowiązują organ prowadzący postępowanie do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

Prezes UOKiK w postępowaniu zakończonym Decyzją DNR-2/155/2018 wydał na podstawie art. 82 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku postanowienie, w którym wyznaczył Stronie termin na przedstawienie dowodów na wycofanie Wyrobu z obrotu, jego zniszczenie oraz powiadomieniu konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach. Strona poprzez przedstawienie stosownych dowodów spełniłaby przesłankę, o której mowa w art. 97 ust. 4 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, co obligowałoby Prezesa UOKiK do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Ze względu na nie przedstawienie dowodów wykonania postanowienia, na podstawie art. 97 ust. 1 w związku z art. 88 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku Prezes UOKiK decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. nałożył na stronę postępowania karę pieniężną. Prezes UOKiK informował Stronę, iż przedstawione przez nią dokumenty wraz z pismem z 28 marca 2018 r. nie dają podstaw do uznania, że powyższe postanowienie zostało wykonane. Do dnia wydania Decyzji DNR-2/155/2018 (do 24 maja 2018 r.) Strona nie przedłożyła Prezesowi UOKiK żadnych dalszych dowodów. Pomimo pełnej świadomości, iż w przypadku nie wykonania postanowienia Prezesa UOKiK nałożona zostanie na Stronę kara pieniężną Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe Merk-Pol sp. z o.o. biernie oczekiwało na zakończenie postępowania, zaniechawszy czynnego udziału w postępowaniu.

Zatem w opinii Prezesa UOKiK Strona nie tylko miała istotny wpływ na okoliczności powodujące powstanie zaległości, lecz także mogła zapobiec nałożeniu na nią administracyjnej kary pieniężnej, bowiem Strona nie tylko naruszyła ustawę o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, lecz ponosi także skutki swojego działania w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji DNR-2/155/2018. Prowadzona przez Stronę działalność gospodarcza jest działalnością profesjonalną wykonywaną na własny rachunek i ryzyko. Każdy przedsiębiorca, jako profesjonalista w swojej dziedzinie, powinien podejmować decyzje związane z prowadzoną działalnością gospodarczą w sposób przemyślany i zgodny z prawem, a więc strona postępowania powinna być świadoma tego, że wprowadzając do obrotu wyrób niezgodny z wymaganiami, podlegać będzie sankcji przewidzianej w ustawie - karze pieniężnej. *Powstałe w wyniku prowadzonej działalności negatywne konsekwencje finansowe, nie zwalniają strony postępowania z odpowiedzialności za powstałe zobowiązania. Negatywne skutki działalności gospodarczej, choć jeśli nawet mają charakter okoliczności obiektywnie istniejących, nie są okolicznościami, na które strona nie miała wpływu. Mieszczą się one bowiem w sferze działań objętych ryzykiem gospodarczym. Skutków tego ryzyka, nie można przerzucać bezpośrednio na Skarb Państwa, a pośrednio na całe społeczeństwo* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 21 maja 2008 r. sygn. akt I SA/Gd 645/07). Powyższe oznacza, iż decydujący się na prowadzenie działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może opierać

swojej strategii gospodarczej na założeniu, iż działalność ta będzie realizowana bez zakłóceń ze strony uwarunkowań gospodarczych. Przedsiębiorca ponosi zarówno ujemne konsekwencje rynkowych niepowodzeń (straty), jak i korzystne skutki zarobkowej aktywności (zyski). W związku z powyższym podane przez stronę postępowania argumenty, nie zasługują na uznanie.

Należy podkreślić, iż trudna sytuacja finansowa strony postępowania sama w sobie nie może być uznana za przesłankę umożliwiającą zastosowanie ulgi, a tym bardziej nie można jej utożsamiać z ważnym interesem strony postępowania. Zawsze bowiem ulga w zapłacie zobowiązań jest w interesie (faktycznym) strony postępowania. W rezultacie każdy podmiot znajdujący się w trudnej sytuacji finansowej spełniałby przesłankę przyznania ulgi. Ponadto trudna sytuacja finansowa strony postępowania jest niewystarczającą podstawą do umorzenia zaległości. Uznaje się bowiem, że wiele podmiotów gospodarczych boryka się z wieloma trudnościami, czasami nieusuwalnymi, które mogą doprowadzić do zaniechania działalności gospodarczej (vide: wyrok NSA z dnia 27 października 1999 r. I SA/Gd 1838/97). Dlatego ważne jest wykazanie nadzwyczajności tej sytuacji, w której wnioskodawca znalazł się niezależnie od swego postępowania.

Strona udowodniła, że znajduje się obecnie w złej sytuacji finansowej i natychmiastowe wyegzekwowanie całości należnej kwoty kary pieniężnej może pociągnąć za sobą zagrożenie dla bytu Strony. Niemniej jednak, to działanie Strony przyczyniło się do powstania zaległości podatkowej jaką jest niezapłacona administracyjna kara pieniężna. Strona wykazała, że od wielu lat prowadzi działalność w zakresie obrotu zabawkami. Ponadto Strona wykazała, że od wielu lat boryka się z pogarszającą się sytuacją finansową, która pomimo podejmowania decyzji biznesowych na różnych polach funkcjonowania spółki – poprzez próby wyegzekwowania zaległych wierzytelności na drodze sądowej, poprzez zmiany organizacyjno – kadrowe lub sprzedaż nieruchomości nie przyniosły oczekiwanych rezultatów i poprawy finansów. Zmiana kursu dolara amerykańskiego jak i ryzyko związane z decyzjami biznesowymi podejmowanymi w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, na które składają się m.in. dobór kontrahentów czy też poczynione inwestycje, związane są nierozłącznie z normalnym prowadzeniem działalności gospodarczej i wiążą się z ryzykiem.

Zatem zarówno nałożenie na Stronę administracyjnej kary pieniężnej, jak i sytuacja finansowa, w której Strona obecnie się znajduje nie były wynikiem nadzwyczajnej, wyjątkowej sytuacji, a finanse strony postępowania pozwalają na stwierdzenie, iż jest ona w stanie uiścić należną karę administracyjną w ratach.

W ocenie Prezesa UOKiK z punktu widzenia przesłanki „interesu publicznego” wniosek strony postępowania o umorzenie zaległej kary pieniężnej nie zasługuje na uznanie. Umorzenie

powyższej zaległości powodowałoby nieuzasadnione uprzywilejowanie strony postępowania wobec innych podmiotów będących stronami postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK w sprawie wprowadzonych do obrotu wyrobów niezgodnych z wymaganiami, które w trakcie prowadzonych postępowań przedstawiają dowody na wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, a także wobec takich podmiotów, które pomimo trudności wywiązują się ze swoich zobowiązań i dokonują wpłaty nałożonych kar pieniężnych. Poza tym jak zostało wykazane powyżej strona postępowania sama poprzez swoje działanie przyczyniła się do powstania zaległości i z powyższego nie może ona wywodzić korzystnych dla siebie skutków i tym samym przerzucać negatywnych konsekwencji swoich działań na Skarb Państwa. Umorzenie kary pieniężnej w niniejszym przypadku, wobec uznania iż Strona pomimo przyczynienia się do jej powstania, tylko ze względu na złą, nie wynikającą z niezależnych od strony okoliczności takich jak np. klęski żywiołowe kondycję finansową przedsiębiorcy, godziłoby w takie wartości jak sprawiedliwość i równość traktowania podmiotów wobec prawa. Dowolne stosowanie uznania administracyjnego w niniejszym zakresie mogłoby również spowodować spadek zaufania publicznego do organu jakim jest Prezes UOKiK.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK uznał, iż choć strona postępowania nie jest obecnie w najlepszej kondycji finansowej i nie może zapłacić nałożonej kary administracyjnej jednorazową wpłatą w całości bez uszczerbku dla swojej działalności, to spowodowane to zostało jej działaniem i jest wynikiem podjętych przez nią decyzji biznesowych, a przyczyna tego stanu rzeczy nie miała charakteru sytuacji nadzwyczajnej czy zdarzenia losowego. Powyższe nie wyklucza również możliwości spłaty kary poprzez okresową wpłatę niższych, nie zagrażających egzystencji Strony kwot, czyli spłatę w ratach.

Nie można stwierdzić również, iż wystąpiły wyjątkowe okoliczności, które spowodowały, że strona postępowania znalazła się w sytuacji uniemożliwiającej całkowicie wywiązanie się z ciążącego na niej zobowiązania pieniężnego. Jednocześnie należy zauważyć, że Strona jest w stanie regulować inne należności cywilno – prawne jak np. leasing samochodów czy obsługa kredytu, wydaje się zatem, iż spłata nałożonej kary administracyjnej w ratach jest jak najbardziej możliwa.

Przedsiębiorca podejmując się prowadzenia działalności gospodarczej powinien być świadomy tego, że ponosi nie tylko odpowiedzialność, ale i ryzyko wynikające ze sposobu w jaki kieruje swoją firmą. Ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej, w tym wybór przedmiotu prowadzonej działalności (np. rodzaju zakupionych wyrobów – w tym przypadku zabawek), jak i wybór kontrahentów leżą w gestii przedsiębiorców. Ponadto w kontekście nałożonej na stronę

postępowania kary pieniężnej zauważyć należy, iż w warunkach gospodarczych opartych na zasadzie samodzielności i samofinansowania strona postępowania winna realizować obowiązki związane z zapłatą wymierzonych jej w drodze decyzji kar pieniężnych, dotrzymywać terminów ich płatności i zabezpieczyć środki umożliwiające jej efektywne gospodarowanie. Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy jest zabezpieczenie środków finansowych na ich uregulowanie. Podkreślić również należy, iż ważny interes strony postępowania nie może polegać na unikaniu konsekwencji ryzyka gospodarczego i nie ma możliwości przenoszenia tego ryzyka na budżet państwa. Budżet państwa nie powinien bowiem być traktowany jako źródło finansowania trudności finansowanych podmiotów gospodarczych. Brak zysków z prowadzonej działalności gospodarczej nie może być rekompensowane poprzez umorzenie zaległości (vide: wyrok WSA w Poznaniu z dnia 17 stycznia 2017 r. I SA/Po 1603/16).

W związku z powyższym Prezes UOKiK oceniając dokumentację przedłożoną przez stronę postępowania oraz uwzględniając podane przez nią argumenty stwierdził, iż w kontekście przesłanki ważnego interesu strony postępowania, co prawda potwierdzają one występowanie ciężkiej sytuacji finansowej oraz wskazują, że jednorazowa zapłata całej kary pieniężnej mogłaby wpłynąć w sposób znaczący na jej płynność finansową i spowodować powstanie ryzyka dla jej prawnoekonomicznej egzystencji, niemniej wskazują również, iż ich powstanie jest skutkiem działania Strony i nie wynika z okoliczności od Strony niezależnych.

Wobec powyższych okoliczności Prezes UOKiK w kontekście przesłanki interesu publicznego, stanowiącego przeciwwagę dla ważnego interesu strony postępowania, ze względu na podane powyżej argumenty, nie dopatrył się zasadności przyznania wnioskowanej ulgi. Umorzenie nałożonej kary pieniężnej, jak wskazano wcześniej godzi bowiem we wspólne wartości wszystkich obywateli i może spowodować brak zaufania do Prezesa UOKiK. Interes publiczny przemawia w omawianym przypadku za nieudzieleniem wnioskowanej ulgi, zważywszy, że środki pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa, a przez to służą całemu społeczeństwu. Podkreślić należy, iż ulga o której mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, polegająca na umorzeniu zaległości pieniężnej stanowi nadzwyczajny środek prawny i powinna być zastosowana tylko w rzeczywiście wyjątkowych okolicznościach. Oznacza bowiem całkowitą rezygnację organu z dochodzenia należności. Instytucja umorzenia zaległości nie może być traktowana jako forma dofinansowania bieżących potrzeb strony postępowania, czy forma rekompensaty jakichkolwiek niepowodzeń. Nie można również z instytucji umorzenia zaległości czynić powszechnie stosowanego środka prowadzącego do zwolnienia strony z zobowiązania, zwłaszcza w sytuacji, kiedy sama strona postępowania przyczyniła się do jego powstania. Z kolei istotą kar administracyjnych jest dolegliwość i będąca

konsekwencją tej dolegliwości represja i prewencja, więc nie każda trudna sytuacja strony będzie usprawiedliwiała brak zapłaty.

Jak już wykazano, w przypadku decyzji uznaniowych organ administracyjny nie może kierować się subiektywnym odczuciem strony postępowania o potrzebie skorzystania z tej możliwości, ale musi również brać pod uwagę względy społeczne, które wymagają, aby nakładane na gruncie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku kary pieniężne były egzekwowane, zaś przedsiębiorcy nie byli z nich pochopnie zwalniani – kary mają bowiem oddziaływać nie tylko odstrasżająco i represyjnie na konkretnego przedsiębiorcę i mają stanowić odczuwalną dolegliwość dla przedsiębiorcy za naruszenie przepisów ww. ustawy, ale także przynosić skutek prewencyjny – mają oddziaływać również na innych przedsiębiorców. Wskazać należy, iż kara pieniężna nakładana przez Prezesa UOKiK stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przez podmioty gospodarcze w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Zdaniem Prezesa UOKiK, umorzenie należności z tytułu kary pieniężnej spowodowałoby, iż nie zostałyby spełnione cele ustawowe, a kara straciłaby walor odstrasżający. Poza tym w orzecznictwie i doktrynie wyrażany jest pogląd, iż instytucja umarzania należności powinna być stosowana w odniesieniu do administracyjnych kar pieniężnych w sposób powściągliwy, gdyż brak możliwości umorzenia nieuiszczonych w terminie sankcji administracyjnych w postaci kar pieniężnych uzasadniony jest także funkcjami jakie one pełnią, tj. funkcją represyjną i prewencyjną. Funkcje te będą osiągnięte, gdy strona postępowania będzie świadoma nieuchronności kary. A to będzie spełnione, gdy strona postępowania będzie miała świadomość, że naruszenie obowiązków nałożonych przez ustawodawcę spowoduje nałożenie na nią kary pieniężnej, która podlega przymusowemu wykonaniu i nie ma możliwości uniknięcia tej kary poprzez jej umorzenie, gdy nie zostanie uiszczona w wyznaczonym terminie.

W przedmiotowej sprawie za udzieleniem stronie postępowania pomocy de minimis poprzez umorzenie zaległej kary pieniężnej nie przemawia ani ważny interes strony postępowania ani ważny interes publiczny. Prezes UOKiK uznał, iż w pełni uzasadniona jest odmowa umorzenia zaległej kary pieniężnej w wysokości 75.000 zł nałożonej decyzją Prezesa UOKiK DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r.

W związku z powyższym Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa UOKiK (art. 3 § 2 pkt 1, art. 13 § 1 i § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.).

W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia, zgodnie z art. 233 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 pkt. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. poz. 2193 z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu wpis stały, który w niniejszej sprawie wynosi 200 zł.

W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia w zakresie kary pieniężnej, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł – 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- b) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- c) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowo administracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z. up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Wiceprezes
Dorota Karczewska